

til halvdelen af det opsigelsesvarsel, der tilkommer den pågældende i henhold til § 2, stk. 2 og 3. Er funktionæren ved opsigelsen fyldt 30 år, kan godtgørelsen dog udgøre indtil 3 måneders løn.

Stk. 2. Såfremt en funktionær ved opsigelsen har været uafbrudt beskæftiget i den pågældende virksomhed i mindst 10 år, kan den i stk. 1 omhandlede godtgørelse udgøre indtil 4 måneders løn. Efter 15 års uafbrudt beskæftigelse i virksomheden kan godtgørelsen udgøre indtil 6 måneders løn.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse i tilfælde af uberettiget bortvisning.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 3, stk. 5, finder anvendelse på de i stk. 1—3 omhandlede godtgørelseskrav.“

4. § 7, stk. 3, 1. punktum, affattes således:

„En kvindelig funktionær har i tilfælde af graviditet krav på halv løn i indtil 5 måneder i tiden fra arbejdsudygtighedens indtræden, dog tidligt 3 måneder før fødselen, indtil 3 måneder efter fødselen“.

5. § 9, stk. 2, affattes således:

„Forskud på provision kan af arbejdsgiveren kun kræves dækket af funktionæ-

rens løntilgodehavende eller indtjente provision og ikke indtales som almindelig gældsfordring.“

6. I § 9, stk. 3, indsættes foran „3“: „2 a,“.

7. Som ny § 17 a indsættes:

„§ 17 a. Såfremt en funktionær, der ifølge aftale eller sædvane delvis vederlægges med tantieme, gratiale eller lignende ydelser, fratræder sin stilling i et løbende regnskabsår, tilkommer der ham en i forhold til hans ansættelsestid i regnskabsåret afpasset andel af den ydelse, han ville have fået udbetalt, dersom han havde været ansat i virksomheden ved regnskabsårets afslutning eller på det tidspunkt, ydelserne i øvrigt udbetales.“

8. § 18, 2. punktum, udgår og erstattes af:

„Den i 1. punktum omhandlede forpligtelse kan med retsvirkning kun indgås af en funktionær, der indtager en særlig betroet stilling. Forpligtelsen er kun gældende for funktionæren i ét år fra fratrædelsesdagen, medmindre han har modtaget eller modtager et i en skriftlig kontrakt fastsat rimeligt vederlag for indskrænkningen i hans adgang til erhverv.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 261 af 9. juni 1948 om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer gennemførtes en revision af loven af 13. april 1938 om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer i private erhvervsvirksomheder. Funktionærloven af 1948 har — bortset fra en ved lov nr. 409 af 3. december 1952 gennemført ændring, hvorved bestemmelserne i funktionærlovens §§ 10-14 blev udvidet til at gælde for de af sømandsloven omfattede funktionærer — ikke gennemgået ændringer i den forløbne tid. Siden 1948 har der imidlertid fundet en betydelig udvikling sted inden for arbejdsmarkedets struktur, herunder en væsentlig stigning i antallet af funktionærer, i arten af disses arbejdsopgaver og i deres arbejdsvilkår. Regeringen er derfor af den opfattelse, at tiden nu er inde til at søge gennemført en revision af funktionærloven og har med henblik herpå forhandlet med en række af de i en sådan revision interesserede organisationer på arbejdsmarkedet. De ved disse for-

handlingerne fremførte ønsker og synspunkter danner baggrund for nærværende lovforslag.

Hvad selve funktionærbegrebet angår, har regeringen ikke fundet tilstrækkelig anledning til — bortset fra det under nr. 1 omhandlede ændringsforslag angående deltidsarbejde — at foreslå ændringer i lovens bestemmelser herom, da disse bestemmelser forekommer tilstrækkelig smidigt affattet til at dække den stedfundne udvikling inden for funktionærområdet. Således har man bl. a. været opmærksom på, at den erhvervsudvikling, som f. eks. har fundet udtryk i etablering af „supermarkeder“ og selvbetjeningsbutikker i øvrigt, har medført visse forskydninger med hensyn til arbejdsopgaver, som hidtil har været typiske for handelens funktionærer. De omhandlede personalegrupper må imidlertid efter regeringens opfattelse — som beskæftiget ved „køb og salg“, jfr. lovens § 1, stk. 1 a) — fremdeles betragtes som omfattet af funktionærloven.